

Ἡ ἀρχή μου εἶναι, νὰ μὴ ἔχω κάμμειαν ἀρχήν.

Ἔτος δευτέρον.

Ἀθήναι, 20 Ὀκτωβρίου 1883

Ἄριθ 25+140

Κάμμειά φορὰ

δὲν ἔγινε καλλίτερη ὑποδοχὴ στὸν Βασιλέα μας ἀπὸ τὴν προχτεσινὴ, γιατί κοντὰ στὰ ἑκατὸ ἕνα κανόνι ἔφαγε καὶ βλαστήμιας ἀπὸ ὅλο τὸν στρατὸ ὁ Τρικούπης, ποῦ τὸν ἔκανε παπὶ μέσα σὲ κείνη τὴν τρομερὴ καὶ φοβερὴ βροχὴ!

Καὶ ἂν θέλετε νὰ τὰ ποῦμε καλλίτερα, γιὰ τὴν ὑποδοχὴ τοῦ βασιλέα, εἶχαν κατεβάσει οἱ στρατιῶτες κάτω ὅλους τοὺς Θεοὺς, Χριστοὺς καὶ Παναγίας.

Ἐποδέχθησαν λοιπὸν τὸν βασιλέα μας, Θεοὶ τε καὶ ἄνθρωποι.

Ὅταν κ' ἐγὼ

κἀμμειά φορὰ σὰν ἄνθρωπος κἀψωμε καὶ κουτσοπίνω μέσα σὲ κἀνένα ταβερνεῖο καὶ ξεοδεύω ὅσα ἔχω καὶ ὅσα δὲν ἔχω, καὶ ἔρθη κἀνένας ζητιάνος κουλοχέρης ἢ μονοπόδαρος καὶ μοῦ γυρέψει κἀμμειὰ πεντάρα, τοῦ λέω:

— Ἄει στὸ διάολο, πήγαινε στὸν Τρικούπη, ξεφορτόνου μας καὶ σύ. Ὁ Θεὸς νὰ σὲ ἐλεήσει.

Τέτοιγοι εἴμαστε ὅλοι ἡμεῖς οἱ ἄνθρωποι, προτιμοῦμε νὰ πετοῦμε τὰ λεπτιὰ μας, ὄχι ὅμως καὶ νὰ εὐεργετήσωμε τὸν πλέον δυστυχῆ ὁμοίον μας.

Ἡμεῖς ἐδῶ μάλιστα οἱ Ἀθηναῖοι καταστήσαμε ἀγριανθρώποι, ὁ σκληρότερος λαὸς τοῦ κόσμου, καὶ ὅταν βλέπετε ὅτι γράφουν στῆς ἐφημερίδες, ὅτι ὁ δεῖνας προσέφερε τόσαις δραχμαῖς συνεισφορὰ γιὰ κεινοὺς ποῦ πνίγηκαν ἢ καταστράφηκαν, στὴν Καζαμιτσιόλα, στὸν Τσεσμέ, στὴν Ἀθήνα, στὴ Λάρισα, στὴν Ἀλεξάντρα, ὡς καὶ σ' αὐτὴ τὴν Ἰάβα, νὰ ξέρετε πῶς τὸ κάνουμε γιὰ τὰ μάτια, γιὰ νὰ τυπόνωνται δηλαδὴ τὰ ὀνόματά μας στῆς ἐφημερίδες, καὶ λέν, — νὰ μωρὲ, ὁ δεῖνας ἔδωσε τόσαις δραχμαῖς συνεισφορὰ γιὰ τούτους καὶ γιὰ κεινοὺς.

Αὐτὸ μνιάζει σὰν ἐκείνους τοὺς ἀνοιχτομάτιδες, ποῦ ὅσα εἶναι μπροστὰ στὰ μάτια τους δὲν τὰ βλέπουν, καὶ πέφτουν καὶ σκοντάφτουν καὶ βγάζουν τὰ μάτια τους, καὶ βλέπουν τὰ ἐπουράνια, τὰ ἀστέρια ἡγουν μας τοῦ οὐρανοῦ.

Ἔτσι τὸ πάμε καὶ μεῖς. Βλέπομε νὰ βοηθοῦμε κεινοὺς ποῦ εἶναι στὸν Βόρειο Πόλο καὶ στὴν Ἰάβα, ποῦ οὔτε ἀκουστὰ δὲν τὴν ἔχομε, τοὺς δὲ τρισαθλίους καὶ ἐλεεινοὺς ἐργάτας Μαυροβουνιώτες καὶ λοιποὺς, ποῦ τοὺς κουβάλησαν ἀπὸ τὴν πατρίδα τους αὐταῖς ἢ ψευδοσταιρίαις καὶ ἀφοῦ τοὺς ἐργά-

ζονται δὲν τοὺς πληρόνουν καὶ ψοφοῦν ἀπὸ τὴν φοβερώτερη πείνα, καὶ κοιμοῦνται γυμνοὶ μέσα στοὺς δρόμους μὲ τῆς βροχαῖς καὶ τὸ κρύο, κἀνεὶς ἀπολύτως κἀνεὶς δὲν τοὺς ἐσκέφθηκε πῶς νὰ τοὺς σώση.

Ἐνας πατέρας

προχτὲς ἀπ' αὐτοὺς τοὺς Μαυροβουνιώτας, ἔχοντας λυμένα τ' ἄντερα τοῦ ἀπὸ τὴν πείνα, εἶχε ἀπόξω ἀπὸ τὴν μπόρτα τοῦ νοσοκομείου τὸ εἰκοσιδύο χρονῶ παιδί του ἀπάνω στὰ γόνατά του καὶ τὸν νανούριζε μὲ τὰ δάκρυα στὰ μάτια σὰν βυζανιάρικο μωρὸ, καὶ οἱ θεοπαῖχτες δὲν τὸν δέχτηκαν μέσα. Πᾶν στὴν ἀτυνομία νὰ γυρέψουν μικρὴ βοήθεια, καὶ τοὺς σηκτιρντίζουν. Τὶ νὰ κάνουν, πῶς νὰ ζήσουν τόρα αὐτοὶ οἱ οἱ ἐλεεινοὶ ἄνθρωποι, μακρὰ ἀπὸ τὴν πατρίδα τους;

Εἴμαστε θηρία.

Νὰ πῶς γίνονται οἱ ἄνθρωποι ληστὰι, ἀπὸ τῆς δυστυχίας καὶ τῆς ἀδικίας, καὶ σὰς νὰ πῶ, πκρὰ νὰ ψοφοῦν τῆς πείνης καὶ νὰ δουλεύουν νηστικοὶ καὶ νὰ πεθίνουν στοὺς δρόμους, μὰ τὸν Θεὸ καλλίτερα νὰ γίνουν κακοῦργοι νὰ τοὺς πιάσουν καὶ τοὺς βάνουν φυλακὴ, ὅπου τὸ ἐλάχιστον, θὰ ἔχουν μιὰ κἀμμάρα νὰ κοιμηθοῦν, ἕνα σκνίδι ν' ἀλουμπήσουν καὶ ἕνα κομματί ψωμί.

Γιατί, κυρὰ κυβέρησι, δὲν προσκαλᾶς αὐτοὺς τοὺς ἄνθρώπους ποῦ δὲν ἔχουν ποῦ τὴν κεφαλή κλίνει, καὶ νὰ τοὺς δώσης τὸν ψωροναῦλό τους νὰ πᾶν στῆς πατρίδες τους, ἀφοῦ αὐτοὶ οἱ αἰσχροκερδεῖς χρυσογάδραροι τοὺς πήραν σὸ λαιμό τους;

Θηρία, θηρία.

Ἐνας ἄνθρωπος,

ἕνας νοικοκύρης ποῦ πονᾶ τοὺς παράδες του καὶ θέλει νὰ φτειάσῃ ἕνα σπίτι ἐπιστατὰ ὁ ἴδιος, ἕνας δὲ ποῦ δὲν εἶναι δικό του καὶ τὸ οἰκοδομᾷ μὲ ξένα χρήματα, βαφτίζει καὶ μωρώνει καὶ μωρωμὸ ἄς μὴν φτάσῃ καὶ ἄς μὴν ἔχη.

Τὸ ἴδιο συνέβηκε καὶ μὲ τὸν σιδηρόδρομο τῆς Λάρισσας τὸν περιβόητο.

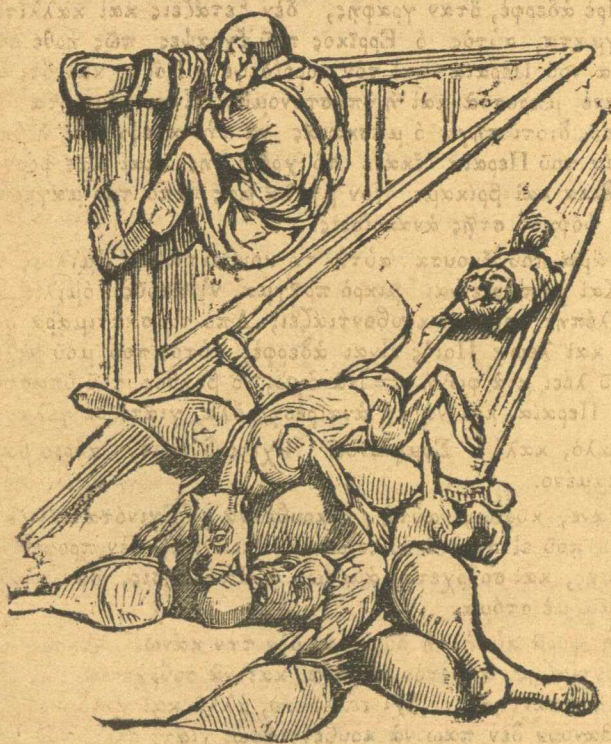
Φώναζαν ἢ καταφουκαρδιασμένες ἐφημερίδες τῆς Λάρισσας καὶ τοῦ Βόλου, βρὲ ὁ σιδηρόδρομος δὲν φτειάνεται καλῶ, πρὲ εἶναι γρεπίδικος, θὰ χαλάσῃ, οἱ κύριοι χρυσογάδραροι τίποτα, ἀγρὸν ἀγόρασαν, τὸν ἐφτειασαν μιὰν καὶ μισοκούτελο, καὶ ἤρθε ἡπρώτη βροχὴ καὶ τοὺς τὸν ἔκανε γῆς Μκδιάμ.

Τοῦ προέδρου τῆς ἀρτιπολίτεψις τοῦ ρίχτηκαρ καὶ τὰ σκυλιὰ τῆς ἀρτιπολίτεψις.

περὶ μὲ μένα, θὰ τὸ ταίζω ζάχαρι καὶ θὰ τὸ ποτιζῶ μέλι. Ἡ δὲ μάνα τὸν ἔλεγε : — Δὲν σὸ δίνω, εἶναι μικρὸ ἀκόμα. Καὶ ὁ μπαλωματῆς πάλι τῆς ἀπαντοῦσε. — Δὲν μοῦ τὸ δίνεις, μὰ θὰ σοῦ τὰ κλέψω, γιατί τὸ κορίτσι τὸ θέλω γὼ νὰ τὸ βάνω σ' ἕνα σπίτι ποῦ νὰ κερδίζη τοῦ κόσμου τὸν παρᾶ.

Τὸ κορίτσι σὰ κορίτσι πράγμα ποῦ ἦτανε τοῦ ἄρσαν τὰ σύκα μήλα ποῦ τῆς πήγανε ὁ μπαλωματῆς ὡς καθὼς καὶ κἄτι ψεύτικα δακτυλίδια καὶ σκουλαρίκια ὡς ποῦ μιὰ βραδυὰ ἔγινε ἄφαντο μαζὺ μ' αὐτὰ, καὶ ρωτοῦτε τὴν ἄλλη μέρα καὶ ὁ μπαλωματῆς καταστενοχωρημένος τάχα μας ὁ ἄνθρωπος καὶ ἔλεγε στὴ μάνα του = Ἦθελα νὰ εἴξωρα τὸν κερατᾶ ποῦ μᾶς ἔκλεψε τὸ κορίτσι νὰ τοῦβγαζα τὰ μάτια.

Δεῖτε πῶς ρίχτηκαν στὰ ρουαρέτια τὰ σκυλιὰ τῆς συμπολιτεψις ποῦ σκάλωσε καὶ ὁ ἴδιος Γρηγορίης.

Τώρα ἡ μάνα κλαίει καὶ φωνάζει στὴν ἀστρονομία πῶς ὁ μπαλωματῆς τῆς σοίφρωσε τὸ κορίτσι καὶ τὸ πούλησε σὲ κανένα Μαγδαλινοτροφεῖο, ἀλλὰ ἡ ἀστρονομία ἀγρὸν ἀγόρασε καὶ ἄπλωσε τραχανὰ στὸ λιακοτὸ κ' ἄλευρι στὸ σκoinί.

Αὐτὸ κύριε λέγεται ἀστρονομικὴ μέριμνα καὶ ἐπαγρύπνησι. Ἄειντε μπακαλοῦμ νὰ δοῦμε ποῦ θὰ καταντήσωμε.

Τὰ προχτές

στὴ Νεάπολι κεῖ κοντὰ στὸ σπίτι τὸ μεγάλο ποῦ κτιζεὶ ὁ Γρηγοριάδης βρῖκε ἕνας καλὸς χριστιανὸς ἕνα μπογαδάκι μὲ β ζευγάρια κάρτσαις, ὅποια λοιπὸς φτωχὰ ἢ πλούσια τάχασε ἄς πᾶη νὰ ρωτήση στὸ φαρμακεῖο τοῦ Τσακαλιώτου, νὰ τῆς δεῖξουν ποῖος τὰ βρῖκε καὶ τὰ παραλάβῃ.

Ὁ μέλλων πρόεδρος προσεύχεται.

Καυγᾶς

μεγάλος ἀναψε ἀναμεταξὺ δύο γεωπόνων, τοῦ Γεννάδιου καὶ τοῦ Ἀποστολοπούλου.

Τὸν Γενάδιο τί ταμπέκο φουμάρις δὲν τὸν ξέρω, τὸν Ἀποστολόπουλο ὅμως τὸν ξέρω τί ράτσα εἶναι, γιατί εἶναι τάχα φίλος μου. Ὁ καυγᾶς δὲ γίνεται γιὰ τὸ δημόσιο δεδροκομεῖο τὸ καταυκαμένο, μέσα στὸ ὅποιο θέλει καὶ προσπαθεῖ νὰ χαθῇ ὁ Ἀποστολόπουλος καὶ φᾶη ὅσα περισσεύσαν ἀπὸ τοὺς ἄλλους ἐνῶ ἀπὸ τὸ ἄλλο μέρος ὁ Γεννάδιος δὲν ἔχει σκοπὸ νὰ τὸ κουνήση ἀπὸ κεῖ μέσα.

Τέλος πάντων ἐπειδὴ πρόκειται περὶ τοῦ ποῖος θὰ φᾶη τὰ πλείυτερα καὶ εἶναι καὶ γουστόζος καυγᾶς, θὰ σᾶς τὸν περιδιαγράψω μεθ' αὐτοῦ.

Ἀπὸ τὴν Κολοκυθοῦ

ὁ μπάρμπα Δημήτρις Λύτας γράφει καὶ παραπονιέται ὅτι ὁ δημόσιος ἀρπάχτορας κύρ κύριος Μελισσινὸς ἀρεῦ τοῦ ἀρπαξε τὸν φόρο τοῦ ἀρπαξε καὶ μιὰ δραχμὴ περιπλέον γιὰ τὸ ποδοκόπι του λέει καὶ ἄλλα 50 λεπτὰ γιὰ τὰ ἐξοδα τοῦ τραμβαῦ.

Γι' αὐτὴ τὴν ἀρπαγὴ ὁ μπάρμπα Δημήτρις εἶναι τόσο φουρκισμένος, ὅσο λέει ἂν καὶ ἦναι 60 χρονῶν ἄνθρωπος δὲν θυμάται τέτοιου εἶδους φορολογία. Ἐχει δίκαιο, ἔπρεπε δὲ νὰ ἦτανε λίγο νεώτερος καὶ νὰ σοῦ ἀρχίξω τὸν ἀρπάχτορα μὲ τῆς κλοτσαις νὰ μάθη γινῶσι ἄλλη φορὰ πῶς νὰ κλέφτη καλλίτερα. Ἄμ ἐσὺ κύρ ταμία δὲν τοὺς μιλάς καὶ λίγο αὐτοὺς τοὺς ἀγρικθρώπους νὰ φέρονται σὰν ἄνθρωποι καὶ ὄχι σὰν θῆρια.